

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **K. N., ...**
zastoupené Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, Rooseveltova
49/16, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky, Soudní 1672/1a,**
140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, čj. VS-125715-6/ČJ-2017-80000L-PK,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 5. 1. 2018, čj. VS-125715-6/ČJ-2017-80000L-PK, a rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň ze dne 13. 11. 2017, čj. VS-18934-17/ČJ-2017-8011PR, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobu ze dne 29. 1. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručené téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, čj. VS-125715-6/ČJ-2017-80000L-PK (dále jen „napadené rozhodnutí“) a náhrady nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň (dále jen „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 13. 11. 2017, čj. VS-18934-17/ČJ-2017-8011PR (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně (příslušnice Vězeňské služby ČR) uznána vinnou ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. i) bod. 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů, a to porušením § 18 odst. 1, § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 5 zákona o silničním provozu. Dne 16. 1. 2017, ve 4:00 hod. v obci Štáhly, na místní komunikaci v Husově ulici, u domu č.p. 711, žalobkyně jako řidička vozidla tov. zn. Citroen Berlingo, registrační značky ... při jízdě pravotočivou zatáčkou nepřizpůsobila rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a stavu pozemní komunikace, vyjela s vozidlem vpravo mimo vozovku, kde se pravou částí vozidla střetla s několika sloupky oplocení pozemku u domu č.p. 711 v Husově ulici a způsobila poškození plotu z pletiva v délce cca 10 m. Z místa dopravní nehody odjela, aniž dopravní nehodu nahlásila policii. Za výše uvedené přestupky byl žalobkyni dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložen kázeňský trest pokuty ve výši 2 500 Kč.
2. Přestupky v provozu na pozemních komunikacích jsou upraveny zákonem o silničním provozu.
3. Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), upravuje mimo jiné i řízení o kázeňských přestupcích a jednáních, která mají znaky přestupků, příslušníků bezpečnostních sborů.
4. Řízení o přestupcích bylo/je dále upraveno zákony č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinným do 30. 6. 2017 (dále jen „starý přestupkový zákon“), a zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“).
5. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

6. Žalobkyně uvedla, že se vytýkaného jednání dopustila dne 16. 1. 2017 tak, že při jízdě osobním motorovým vozidlem svého přítele nezvládla jízdu po kluzké, namrzlé vozovce a lehce havarovala do plotu nemovitosti přilehlé k této komunikaci. V průběhu dopravní nehody nedošlo k žádnému zranění a vyjma drobného poškození plotu nedošlo ani ke škodě na vozidle. Bezprostředně po nehodě se žalobkyně snažila zjistit majitele poškozeného oplocení, což se jí s ohledem na časně ranní hodiny nepodařilo, a tak celou dopravní nehodu oznámila policistovi – svému příteli a zároveň vlastníku vozidla. Ten jí dal pokyn k tomu, aby s vozidlem pokračovala v původně zamýšleném směru, tedy do Stráže pod Ralskem, kde se v tu dobu podrobovala školení, s tím, že celou věc

s vlastníkem oplocení vyřídí. V časných ranních hodinách se tedy dostavil na místo dopravní nehody, kde kontaktoval jednoho z vlastníků, který však za opravu poškozeného plotu požadoval zcela neúměrnou částku, a tak k dohodě nedošlo. Následně na místo dopravní nehody vlastník poškozeného oplocení přivolal dopravní polici, která po prošetření věc oznámila řediteli Věznice Plzeň.

7. Ani okrajově nebylo brána v potaz činnost žalobkyně s tím, že splnila povinnost uloženou jí zákonem o provozu na pozemních komunikacích, která jí ukládá oznámit věc Policii ČR. Zákon nerozlišuje složku, které má být tato oznamovací povinnost činěna. Stejně tak naplnění této povinnosti neuznal ani žalovaný, který v napadeném rozhodnutí tvrdí, že prvoinstanční správní orgán se s obhajobou žalobkyně dostatečně vyrovnal.
8. Pro žalovaného se stává již standardním porušování § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, když zástupce žalobkyně zastupuje celou řadu obdobných kauz v rozhodování před tímto orgánem. Zvláště v poslední době praktikuje žalovaný postoj, kdy účastník řízení není v odvolacím řízení vyzván k seznámení se s podklady před rozhodnutím, ke způsobu jejich zajištění, případně navrhnout jejich doplnění. Je více jak zřejmé, že u tohoto správního orgánu vzniká v rozhodování zjevná obava, že by účastníkem řízení mohly být zjištěny skutečnosti manipulace se spisovým materiálem a jeho odlišnosti od seznámení se spisovou dokumentací a následnou složkou, na jejímž podkladě rozhoduje odvolací orgán, potažmo poradní orgán generálního ředitele.
9. Dále žalobkyně poukázala na zcela zásadní pochybení v rozhodnutí žalovaného, když je nepochybné, že k dopravní nehodě došlo dne 16. 1. 2017. Žalobkyně, resp. její právní zástupce obdržel rozhodnutí žalovaného dne 18. 1. 2018. Dle § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru lze za kázeňský přestupek uložit kázeňský trest nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Žalovanému tedy marně uplynula lhůta pro uložení kázeňského trestu dnem 16. 1. 2018 a tato lhůta nebyla žalovaným respektována.
10. Došlo-li k doručení napadeného rozhodnutí dnem 18. 1. 2018, nastala tak prekluze a takové rozhodnutí trpí neodstranitelnou vadou, neboť takové rozhodnutí již nemohlo býti vydáno pro marné uplynutí doby, v níž mělo a mohlo býti rozhodnuto.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 29. 5. 2018, v němž uvedl, že napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce dne 12. 1. 2018. Podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, *„nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení“* (srov. § 176 odst. 3 věta druhá zákona o služebním poměru). Zmocněnec žalobkyně se přihlásil do datové schránky v zákonné desetidenní lhůtě, a to dne 18. 1. 2018. Jednoroční lhůta pro uložení kázeňského trestu uplynula dne 16. 1. 2018.
12. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 48/2011-94 a na rozsudek ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004 - 39, v němž kasační soud vyslovil mj. toto: *„Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal“*. Obdobně je tomu v rozsudcích ze dne 25. 1. 2007, čj. 6 As

56/2004 - 68, ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 10/2010 - 75, a ze dne 19. 8. 2010, čj. 7 As 41/2010 - 66.

13. Protože napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno až dne 18. 1. 2018, zatímco jednoroční lhůta uplynula již dne 16. 1. 2018, je nezbytné konstatovat, že jednání, které má znaky přestupku, nebylo pravomocně projednáno v zákonné lhůtě jednoho roku, tzn., že rozhodnutí nenabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty. Nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchané jednání, které má znaky přestupku, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, když žalovaný výslovně a žalobkyně ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. s takovým postupem vyjádřili souhlas.
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Stran podstaty věci nebylo mezi stranami sporné, že *a)* žalobkyně se dopustila protiprávního jednání dne 16. 1. 2017, *b)* za což byla prvoinstančním rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku, a byl jí uložen kázeňský trest pokuty ve výši 2.500 Kč, přičemž se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala, a *c)* napadené rozhodnutí, tedy rozhodnutí odvolacího správního orgánu, bylo jí, resp. jejímu zástupci ve správním řízení, doručeno dne 18. 1. 2018.
20. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) starého přestupkového zákona (účinného do 30. 6. 2017) stanovilo, že *podle zvláštních právních předpisů se projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů*. Ustanovení § 58 odst. 3 písm. a) starého přestupkového zákona ukládalo orgánu policie věc odevzdat příslušnému orgánu, jde-li o jednání mající znaky přestupku, které se projednává podle zvláštních předpisů. Zvláštním předpisem je v daném případě právě služební zákon. Policie České republiky věc odevzdala k projednání Vězeňské službě ČR (písemnost ze dne 1. 2. 2017, čj. KRPP-9190/PŘ-2017-030506). Vězeňská služba následně zahájila s žalobkyní řízení ve věcech služebního poměru za jednání, které má znaky přestupku, a to dne 15. 6. 2017, kteréhož dne byla žalobkyně seznámena s písemností čj. VS-18934-2/ČVJ-2017-8011PR.
21. Rozhodování o jednání, které má znaky přestupku, bylo (a je) upraveno v § 186 a násl. zákona o služebním poměru. Podle § 186 odst. 10 věty druhé a třetí zákona o služebním poměru účinného v době spáchání přestupku a v době zahájení řízení s žalobkyní [= 16. 1. 2017, resp. 15. 6. 2017] platilo, že *kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku, přičemž do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení*. Podle § 189 odst.

1 zákona o služebním poměru účinného v době spáchání přestupku a v době zahájení řízení s žalobkyní platilo, že *při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního předpisu (= zákon o přestupcích) mj. jde-li o rozhodování, zda jednání příslušníka má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny [písm. a)] a zastavení řízení [písm. g)].*

22. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 14. 4. 2011, čj. 3 Ads 48/2011-94 (všechna zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) mj. k těmto závěrům: „(...) *Pod citované písm. a), které odkazuje na použití zákona o přestupcích, pokud jde o rozhodování toho, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny, je třeba zahrnout i použití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, které znemožňuje přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Nelze-li totiž přestupek po uplynutí stanovené lhůty projednat, není možné rozhodovat o tom, zda má jednání policisty všechny znaky přestupku potřebné k určení viny. Jedná se o zánik odpovědnosti za přestupek, který znamená zánik důsledků, jež by byly u potenciálního pachatele se spácháním přestupku spojeny. Po uplynutí jednorocní lhůty pak již není možné zkoumat, zda přestupek spáchal údajný pachatel či nikoli; § 20 odst. 1 zákona o přestupcích má tak podstatný vliv na rozhodování o určení viny policisty a je tak třeba ho ve smyslu § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb. na řízení o jednání, které má znaky přestupku, aplikovat.*“.
23. Kasační soud vyjevil názor o tom, že § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona je třeba ve smyslu § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru aplikovat na řízení o jednání, které má znaky přestupku, v roce 2011. Tehdy, přesně až do 30. 9. 2015, zde byl stran prekluzivní lhůty pro uložení trestu za přestupek soulad mezi § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru a § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona (k tomu srov. výše znění § 186 odst. 10 věty druhé zákona o služebním poměru účinného v době spáchání přestupku a v době zahájení řízení s žalobkyní a § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona, podle něhož platilo následující: *Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie (věta první). Do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu (věta druhá).* Soud na tomto místě připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla stran aplikace § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona k jednoznačným závěrům, když za všechny lze odkaz na názor vyjevený v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004-39, podle něhož „(...) *lhůta stanovená k projednání přestupku je prekluzivní. (...) Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet v úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal.*“.
24. Dnem 1. 10. 2015 se však situace co do znění zákona změnila. Novelou starého přestupkového zákona došlo mj. i ke změně nejen znění jeho § 20, ale i ke změně koncepce běhu prekluzivních lhůt. Prvý odstavce § 20 zůstal nezměněn a i nadále platilo, že *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.* Druhá věta původního znění § 20 odst. 1 se po novele stala samostatným čtvrtým odstavcem (= „*Do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.*“). Zcela zásadní změnou však byl nový text vtělený do odst. 2 a odst. 3. Podle druhého odstavce platilo ode dne 1. 10. 2015 následující: *Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje*

zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Podle třetího odstavce pak platilo: Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.

25. Praktický dopad do věci žalobkyně je tak zřejmý. Zatímco do 30. 9. 2015 vyplývala jak ze zákona o služebním poměru (= § 186 odst. 10), tak ze starého přestupkového zákona (§ 20 odst. 1 odkazem dle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru) jednoletá prekluzivní lhůta pro uložení trestu, ode dne 1. 10. 2015 se situace změnila. A tato situace trvala i ke dni spáchání přestupku žalobkyní, resp. ke dni, kdy s ní bylo zahájeno řízení. Ano, dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru stále platilo, že kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku, avšak postupem skrze § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona již bylo možné zahájením řízení prekluzivní lhůtu přerušit, když takovým přerušením začal běh nové lhůty pro projednání přestupku. Hraničním okamžikem pro uložení pokuty už byl v takovém případě nikoliv rok, ale roky dva. Je tak zřejmé, že postupem podle dvou ustanovení téhož zákona (= § 186 odst. 10 a § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru) se bylo možné dobrat odchýlných prekluzivních lhůt (§ 186 odst. 10 tak činil přímo, § 189 odst. 1 odkazem na postup podle § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona). Zatímco postupem podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru by v případě žalobkyně k prekluzi došlo (jednoletá lhůta by uplynula dne 16. 1. 2018), postupem podle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru, resp. § 20 odst. 1 starého přestupkového zákona nikoliv, protože zahájením řízení dne 15. 6. 2017 se původní roční prekluzivní lhůta přerušila a počala běžet znovu. A napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 18. 1. 2018, což bylo významně před uplynutím nově běžící prekluzivní lhůty i dvouletého maxima pro uložení pokuty.
26. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 15/2009-105, mj. k tomuto závěru (zvýraznění provedl krajský soud): „[11] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že na stěžovatelovu situaci je nutno, co se týče prekluze práva clo vyměřit, aplikovat celní zákon, v podobě platné a účinné v prosinci 1997 a lednu 1998. **Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného** (k tomu srov. obdobně rozsudek ESD ze dne 23. 2. 2006, Molenbergnatie NV, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, čj. 9 Afs 86/2007-161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS). **Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu.**“. Byť se kasační soud vyjadřoval k otázce prekluze práva vyměřit celní dluh, není důvod se v případě žalobkyně od jeho závěrů odchýlit, a tak stran prekluze práva uložit žalobkyni trest bylo nutné vycházet ze znění zákona o služebním poměru účinného v době spáchání přestupku žalobkyní. Jak je ale uvedeno výše, dvě ustanovení téhož zákona (= § 186 odst. 10 a § 189 odst. 1) stanovila v té době prekluzivní lhůtu odchýlně. Soud proto, vycházející z hmotněprávní povahy prekluze, dospěl k závěru, že v takovém případě je nezbytné respektovat jednu ze základních zásad trestání ve veřejném právu, a to zásadu aplikace takového znění zákona, které je pro pachatele příznivější. Je nepochybné, že v případě žalobkyně to byl postup dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, a tedy uplatnění jednoroční prekluzivní lhůty.

Ta v souzené věci uplynula dne 16. 1. 2018, přičemž mezi stranami není sporu o tom, že dodržena nebyla, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno až dne 18. 1. 2018.

27. Za těchto okolností soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost, a to podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že zmeškání prekluzivní lhůty již není možné v dalším řízení napravit, soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí prvoinstanční. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušujícímu rozsudku, již nebylo zapotřebí zabývat se dalšími uplatněnými námitkami, neboť to bylo zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

28. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 11 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby.
29. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
30. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 31. 7. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

